„Mis?" hüdis soldat wihhaga, kas sa ei tahha uriſt ühtegi teada, mis ma sulle andsin?"

„Summal peab mind nuhtlema!" kostis juut „kui herra on mulle uri pandiks andnud. Ma ollen jo selle rahha ilma pandita laenanud!"

Selle kisja peale jookſid palju rahwaſt kokku ja jäid seisma, sedda asja pealt watama, kuidas need möllemad waidlesid. Soldat pöris ennaſt rahwa pole ja ütles: „Wadake, armsad innimesed! siin tahhab wanna juut mind petta ja aeab walleks, et ma mitte taſkuri polle temma kätte andnud, ja sedda ei woi jo temma lastegagi tehha, et Juut soldatile 5 rubla ilma pandita ulitsa peal laenab!"

„Ja jah! se ei wöi olla", hüdsid keik ümber seisjad, „sedda ei te üks juut mitte. Se juut on rikkas mees ja tahhab waeſt soldati petta! Juut wabbandas, mis ta wois, et ta uri ei olle näinud, agga kes tedda uskus, waid iggamees arwas, et jut ilma pandita soldatile rahha ei wöinud anda ja käskisid juti wangi panna, et ta peab uri wälja saatma. Juut sai kinni tirritud ja wangi pandud, kus ta piddi tunnistama, et uur temma käes on. Juut tunnistas kül, et soldat need 5 rubla olli ärramaksnud, uriſt ei tahtnud temma teadagi. Nüüd küsſis kohhus ka teiste käest, kes soldati wiimsel aeal uriga näinud, kas temmal uri olnud, ehk mitte. Teised soldatid, kes temma nöus ollid, andsid tunnistuſt, et wanna Itsih sü alla jäi. Juut piddi ühhe hea uri taggasi andma, ja et ta nenda petta tahtnud, weel raske rahha trahwi alla langes.

Need 5 rubla, mis juut soldati käest omma ahnuse himmuga, kui laenatud wastu wöttis, tullid temmale sadda rubla maksma!

Kül on se teada ammu,
Et ilmlik ahne himmu
Sind saggedaste pettab
Ja saddakordse wöttab,
Kuſt kasſu lootsid sada;
Lass' öigus keigil' jääda. —
Mis polle sinnu omma,
Sest ärra püa sinna
Maailma tühja warra,
Se teeb sul wimaks kärra,